

[Gunnar Fog-Petersen.]

ærede Justitsminister har oven i Købet udtalt det modsatte, hvad det ærede Medlem i sin Redegørelse Gang paa Gang fastslog til Bestyrkelse af, hvad den højtærede Justitsminister selv havde sagt. Den Side af Sagen tror jeg hermed at kunne forlade, den kan ikke have synderlig Interesse. Jeg kunde blot ønske at føje til, at mit Indtryk af disse Udvalgsforhandlinger var, at vi fra vor Side maaske var for eftergivende, og at vi kunde have opnaaet Domsmandsinstitutionens Indførelse, hvis vi havde fastholdt Kravet stærkere, end vi gjorde. Jeg har mine Grunde, ikke alene ud fra Forhandlingerne, men ogsaa i al Almindelighed, til at tro, at det forholder sig saaledes.

Med Hensyn til selve Sagen kan jeg henvisе til, hvad Ministeren har sagt ved tidligere Behandlinger.

Hvad angaar Mulighederne for at naa et Resultat nu, ser jeg nok, at de efter den Stilling, som de ærede Medlemmer, der repræsenterer Flertallet her i Salen, indtager, ikke er store, men man behøver derfor ikke at opgive Haabet. Sagen er nemlig den, at det, som er det væsentlige i dette Lovforslag, er Indførelsen af Domsmandsinstitutionen og offentlig Votering i Højesteret, og hvad Domsmandsinstitutionen angaar, var begge de ærede Ordførere sagligt Tilhængere deraf og har givet det klart og tydeligt Udtryk og sat deres juridiske Indsigt og Autoritet ind derfor. Hvad offentlig Votering i Højesteret angaar, er det ærede Medlem (Rytter), som var Ordfører for Venstre, ligeledes sagligt, juridisk Tilhænger deraf. Men saa er der sket det siden den Gang, at de to Partier, som jo, sidste Gang vi behandlede denne Lov, altid optraadte som to Vanddraaber, ens at skue paa alle Sider, som to røde Køer, man vanskeligt kunde kende fra hinanden i al deres Færd, nu staar hinanden saa skarpt imod, som vi ikke har set det i mange Aar her i Landet, og det synes oven i Købet at være en Rettesnor for Det konservative Folkeparti i hele dets Optræden at komme i Modsætning til Partiet Venstre. Derfor kan de Grunde, det ærede Medlem den Gang har haft til ikke at ville gaa med til offentlig Votering i Højesteret og til Domsmand, idet han sagde, at der ikke kunde opnaas Enighed derom, ikke have

Gyldighed den Dag i Dag. Men det ærede 5te tingvalgte Medlems Begrundelse er i øvrigt af en saa besynderlig Art, at man skulde tro, den en skønne Dag maatte falde bort, nemlig den, at han vel er Tilhænger af Domsmandsinstitutionens Indførelse og af offentlig Votering i Højesteret, men ikke kan gaa med dertil, fordi andre, som ogsaa er Tilhængere deraf, har en anden Begrundelse for deres Tilslutning end det ærede Medlem. Det er, siger jeg, en besynderlig Indstilling, som jeg ikke tror kan holde. Ligeledes siger det ærede Medlem, at han ikke tror, der er noget Ønske derom i Befolkningen, og saa længe et saadant Ønske ikke har ytret sig, kan det ærede Medlem, selv om han er Tilhænger deraf, ikke gaa med dertil. Men Befolkningen har jo først og fremmest den Adgang til at ytre sig om den Slags Spørgsmaal, at dens Repræsentanter paa Tinge ytrer sig derom. Efter vor Forfatning er det just den Maade, hvorpaa Befolkningen ytrer sig i saadanne Spørgsmaal. Ganske vist er det ærede Medlem tingvalgt Medlem af dette Ting, og ikke folkevalgt, men jeg vil dog ikke tro, at det skulde have fjernet det ærede Medlem saa meget fra Befolkningen, at han ikke skulde føle sig som Repræsentant, som Udtryk for denne Befolkning. Naar derfor det ærede Medlem udtaler sig med anbefalende Ord, skriftligt og mundtligt, for Domsmandsinstitutionens Indførelse og for offentlig Votering i Højesteret, er det just Befolkningen, som derigennem ytrer sig. Den Tilslutning fra Befolkningens Side, den Ytring af Befolkningen, det Ønske hos Befolkningen, som det ærede Medlem lyser efter, ytrer sig gennem hans egen Mund, gennem hans egen Begrundelse.

Naar Forholdet er det, at det ærede Medlems Vægning er saa mærkelig uholdbar — jeg tør sige uigenomtænkt —, som den er i dette Tilfælde, vil jeg ikke opgive Haabet om, at vi ved at behandle denne Sag nu og senere hen, ad Aare, hvis vi ikke bliver enige om at gennemføre den nu, maatte kunne naa dertil, at der i Rigsdagen blev et Flertal for denne, jeg tør forhaabentlig sige, baade juridisk og politisk sagligt velbegrundede Indførelse af Domsmand og af offentlig Votering i Højesteret, som det ærede 5te tingvalgte Medlem, Retspræsident, forhenværende Justitsmini-